

Güray Sert

KORKUD

Dağ eteğine, birbirlerinin üzerine yapılmış kiremit çatılı, yüzleri baştan başa balkon ve pencere kaplı evlerde yaşayıp Gediz Nehri'ne bakarak hayat bulan, insanların şehri Manisa'da yeni bir dönem başlamıştı. Şehzadeler şehrinin yeni sahibi Korkud, herkes tarafından merak ediliyordu. Yeni şehzade, saraya girip çıkan birkaç kişinin anlatımlarıyla insanların hayallerinde yaşayan efsanevi bir kahramandan öteye geçememişti henüz. Günün son saatlerinde, kale altı pazarı meydanında, altlı üstlü meyhanelerde insanlar oturmuş, yeni şehzade hakkında konuşuyorlardı. "Rahmetli Abdullah" dedi bir tanesi, "Varlığı ile yokluğu birdi. Bunun ne olduğu belli değil ama ulema ilerde babasının yerini alır gözüyle bakıyormuş." "Bunun" derken sanki şehzade karşısındaymış gibi sarayın olduğu tarafı işaret etmişti adam. Meyhanenin bahçesinin hemen ortasında arşa kadar yükselen, tepesine çıksan dünyanın en uzak noktasını bile görebilirmişsin hissi uyandıran çınar ağacının altında oturan iki adamdan daha iri yarı olanı çıkıştı. "Koskoca şehzadeye bu demeye utanmıyor musun be adam." Meyhanedeki gergin hava önce ağacın etrafında dolandı, oradan fıskiye havuzdaki su damlacıklarında ıslanıp en sonunda da en uçtaki taburelerde oturan insanlara kadar ulaştı. Adamın sesi o kadar sert çıkmıştı ki, meyhanenin dört mahfilinden en köşedekinde, saz çalıp türkü söyleyenler bile sustular. Bu havanın hayra alamet olmadığını bilenler, çıkması muhtemel arbededen en az hasarla ayrılmak için göğüs kafeslerini olaya değil de kaçabilecek en kolay yöne doğru çevirirlerken, belayı arının balı aradığı gibi arayan, kavgadan haz alan bir iki tip de ağaca doğru en keskin bakışlarını atarak, karşılındakileri tartmaya çalıştılar. Bunlardan birisi oluşabilecek tehlikeyi gözü kesmiş olmalı ki, oturduğu yerden hışımla kalkarken nara atar gibi bağırdı, "Sen kim oluyorsun be adam? Nasıl konuşacağımızı senden mi öğreneceğiz?" O anda sanki hayat durdu. Hiç kimse nefes almıyor, rüzgâr esmiyor, ağaçların yaprakları kımıldamıyor, hatta fıskiyenin sesi bile duyulmuyordu. O kadar durmuştu ki hayat, az önce kaçmak için hazırlık yapanlar bile oturdukları yere mihlanıp kalmışlardı. Tüm bu durgunluğu yine ağacın dibinde oturan iki adamın hareketliliği bozdu. İri yarı olan ayağa kalkmaya çalışırken diğeri elini onun dizine bastırarak durdurdu ve elinden gelen en naif ses tonuyla, "Kusura bakmayın, arkadaşım biraz heyecanlıdır. Dedesinin dedelerinden beridir saraya hizmet ederler. Hassasiyet gösterdi. Af buyurun." Sarf edilen her bir kelimeyle delikanlı bir adım daha yaklaşıyordu bu iki adama. Son adımını da atıp yanlarına geldiğinde, karşısındakileri sindirmiş olmanın da verdiği cesaret ve güvenle hafifçe öne eğilip, "Hah şöyle. Hizaya gelin" dedi ve ayağa kalkmamak için kendini zor tutan adama doğru bakıp elindeki tespihin imamesiyle diğeri işaret ederek, "Sen buna dua et, yoksa..." Cümlelerin devamı gelmedi. Önce yere bir et parçası düştü. Sonra sıra sıra kan damlaları. En sonda dizlerinin üzerine çökmüş kanlar içindeki ağzını tutan ve etrafa şaşkın şaşkın bakan delikanlının cüssesi. Göz açıp kapayana kadar ne olduysa olmuştu. Adam daha fazla kendini tutamamış, yerinden kalkmış ve kuşağının içinde hazır ettiği hançeri ile delikanlının dilini kesmişti. Daha da fazlasını yapardı ama yapmadı. Bu kanlı olaya şahit olan ahaliden kaçanların dışındakiler, kanlar içindeki delikanlıyı alıp oradan uzaklaştırdılar. Şimdi meyhaneci korku, merak ve gizlemeye çalıştığı öfke dolu bakışlarla adamlara bakıyor ve neden geldiklerini anlamaya çalışıyordu. Biraz cesur olsa bir an evvel buradan gitmelerini emrederdi ama az önceki olayın da tesiriyle bunu

dile getiremediği gibi belli dahi edemedi. Sanki az önce bir delikanlıyı kanlar içinde bırakan onlar değilmiş gibi gayet sakin bir tavırla konuştu diğer adam. " Biz birini arıyoruz. Adı Durmuş oğlu Mehmed. Burada bulabileceğimizi söylediler." Meyhanecinin daldan dala konan bir kuş gibi hızlı ve kararsız hareket eden düşüncelerine bu sefer de şaşkınlık dalı eklendi. Az önceki olaya bakılırsa ciddi bir dövüş eğitimi almış ama bunun yanında konuşmaları ve tavırlarıyla saray adabı görmüş oldukları belli olan bu adamlar, nasıl oluyordu da kimileri tarafından meczup, kimileri tarafından meddah, kimisi tarafından ise âlim sayılan Mehmed'i arıyorlardı? Ne yapacaklardı onunla? "Deli Birader'i mi arıyorsunuz" dedi meyhaneci. " Siz onu böyle mi çağırıyorsunuz burada?" diye sordu adamlar. Meyhaneci, ne cevap vereceğini bilemedi. Daha doğrusu vereceği cevabın nelere neden olabileceğini kestiremedi. Ahaliden bazılarının öyle dediğini ama kendisinin buna inanmadığını, hatta öyle seslenenlere zaman zaman çıkıştığını falan söyledi bir çırpıda. Bugün burada olmadığını, yarın uğrayacağını da hemen sözlerinin ardına ekledi. Yarın tekrardan uğrayacaklarını söyleyen adamlar, ağır adımlarla uzaklaşırken meyhaneci seslendi. " Konu önemliyse yarın geldiğinde bir yere ayrılmamasını tembih edelim mi? Seni arayanlar var diyelim mi?" dedi. Adamların ikisi de arkalarına bakmadan, "Biz onu buluruz" dediler. Adamlar iyice gözden kaybolduktan sonra saklandığı yerden ortaya çıkan Deli Birader, meyhaneciye yaklaşmış, " Kimmiş bunlar" diye sordu. "Bilmiyorum ama önemli adamlar oldukları belli. Yarın sen buralarda görünme istersen." diye yanıtladı meyhaneci. Öte tarafta gözden iyice uzaklaşan iki adam, hararetle bir konuşmanın içine girmişlerdi. " Seni o kadar uyardım, dikkat çekecek hareketler yapma diye" dedi bir tanesi. " Gittin, adamın dilini kestir." diye de ekledi. Beriki biraz mahcup bir edayla, " Sesimi çıkarmasa mıydım şehzadem, size 'bu' diye hitap edilmesine?" diye sordu. "Ah Piyale" dedi Korkud. " Çok dikkat çektik. Yarın gelsek bile Deli Birader'i bulamayacağız. Onu saklayacaklar. En iyisi şimdi geri dönelim. Eminim meyhanenin orada bir yerdedir." Korkud'u dikkatle dinleyen Piyale, "İyi de şehzadem." dedi. "Şimdi gitsek yine saklayacaklardır." Korkud, olduğu yerden ufuk çizgisine doğru keskin keskin bakarak, " İşte bu sefer senin hançerin işimize yarayacak." dedi ve meyhaneye doğru emin adımlarla ilerledi.